

José Maria Merino: Nem vagyok egy könyv

Első fejezet

Fordította: Kovács Réka,

Azon a napon nagyon meleg volt. Az est megérkezte nem ígért felfrissülést, és az égbolt felől áradt az erős, rekkenő hőség, amely összekeveredett a motorok fanyar füstjével, és a sűrű ködből ragacsos masszát formált a vasúti peron üvegtetője alá.

Körülbelül öt perc hiányzott a vonat indulásáig. Szinte az összes utas elfoglalta már a helyét, kísérőik mozdulatlanul várakoztak a vagonok mellett, ebben a merev és búcsúzkodó helyzetben. –Ez az utolsó, hogy elviselem!- kiáltott Juan Luis.- Soha többé nem fogok programot szervezni vele.

A találkozó előtt – több, mint háromnegyed órával korábban- csak Juan Luis érkezett meg az állomásra. Egyik barátját sem találta ott, bosszúsan ült le, újból nyugtalanság kerítette hatalmába, hogy már megint túl hamar ért oda.

Kicsivel később megjelent Marta. Juan Luis nyugtalansága szertefoszlott, és mind a ketten a megbeszélthelyhez közel ültek le– az információs pulthoz-, beszélgettek egy keveset, és nevetgéltek az apró bosszúságokon, amelyek a holmijuk összepakolása közben történtek. Harminc perc elteltével Piri még mindig nem érkezett meg, és Juan Luison újra mutatkoztak a nyugtalanság jelei, amit meglehetősen higgadtsággal közölt Martával, olyannyira, hogy már ő is kezdte magát rosszul érezni.

Sóvárogva figyelték a sűrű emberáradatot, akik az előcsarnokba mentek a hangszórók folyamatos moraja közben. A türelmetlensége nyugtalanná tette, újra felvette a hátára nagy hátizsákját, hogy egy pillanatot se vesztegessenek el a hátralévő időből. Fél tíz után tíz perccel Juan Luis dühös arckifejezéssel felkelt, és újra kinyilvánította aggodalmát.

- De mit csinálhat?
- Jól értette, hogy hol vagyunk? – kérdezte Marta.
- Mindig ugyanaz történik velem. Majd meglátod, hogy lekési a vonatot.

Végül, háromnegyed tíz után eldöntötték, hogy lemennek a peronra. A beérkező vonaton már nem volt könnyű három szabad helyet találni ugyanabban a fülkében. Miután táskáikat és csomagjaikat elhelyezték a csomagtartóban, kimentek a vagonból és szorongással tekintettek a sínpár irányába.

- Komolyan, nem fogok többet számítani Piri-re– ismételte Juan Luis.
- Talán történt velem valami – mondta Marta.

- Mi lehetne vele? Nem tudja beosztani az idejét.

A kalauz közeledett, miután bezárta a vagon ajtaját. Az utasok kísérői, akik az indulást várták a peronon, megélénkültek és búcsúzkodni kezdtek. Az utazók kezükkel integettek ki az ablakon.

- Gyerünk – mondta a kalauz-. Be kell zárni.
- Várjon! –kiáltotta Marta.

A vonat másik végénél megjelent egy futó alak, akit azonnal felismertek. Marta és Juan Luis magasba emelték kezüket, és a jövevényhez kiáltottak. Erősen fogva a hátizsákját, kábán és szégyenkezve futott feléjük Piri. Már közel volt, amikor az indulásjelző megszólalt, és abban a pillanatban a vonat elindult. Piri erőlködve érkezett meg a vagon mellé, és belekapaszkodott az ajtófogantyúba, és továbbfutott, amíg a kalauz ki nem nyújtotta felé a kezét, és meg nem fogta. Juan Luis is megragadta, így Piri nagy nehezen fellépett a lépcsőn, és elérte a peront.

- Egy hajszálon múlt!- kiáltotta Piri zihálva.
- Előbb kell érkezni- figyelmeztette a kalauz-. Ezt így nem lehet csinálni!
- Borzalmas vagy – mondta Juan Luis-. Nem tudom, miért tervezünk veled programot.
- Már most összeveszel velem? Tudod, milyen dugó volt a Castellana-nál? Több mint egy órán keresztül a buszon ültem.
- Előbb kellett volna indulnod.
- Indultam, amikor tudtam.
- Hagyjuk, és menjünk, ülünk le!- javasolta Marta.- Elvégre már mind a hárman itt vagyunk.

Beléptek a fülkébe, és Piri felakasztotta a táskáját a barátai cuccai mellé. A fülkében volt még két lány és egy idősebb ember is, aki napellenzős sapkát viselt. Miután elhelyezkedtek, Juan Luis folytatta a szemrehányást, és Piri mentegetőzött. A vonat gyorsan távolodott. Az estenemvagyokegykönyv?